

«σωθησόμεθα εν τη ζωή αυτού»

Ορθοδοξία / Ιερός Άμβων

Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

“Εἰ γὰρ ἐχθροὶ ὄντες κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῶ μᾶλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ” (Ρωμ. 5, 10)

“Διότι ἐάν, ὅταν ἤμασταν ἐχθροί, συμφιλιωθήκαμε μὲ τὸν Θεὸ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ του, πολὺ περισσότερο, ἀφοῦ συμφιλιωθήκαμε, θὰ σωθοῦμε διὰ τῆς ζωῆς Του”.

Συχνά στην πνευματική μας παράδοση η στάση του ανθρώπου απέναντι στον Θεό χαρακτηρίζεται ως εχθρική. Θεός και άνθρωπος μοιάζουν με δύο κόσμους, στους οποίους δεν υπάρχει η αγάπη και η συνύπαρξη, αλλά ένα μεγάλο χάσμα. Και μπορεί ο άνθρωπος να είναι η αιτία του χάσματος αυτού, διότι αυτός προκαλεί τον Θεό, ζητώντας να τον αντικαταστήσει στην ιστορία, θεοποιώντας δηλαδή τον εαυτό του, δημιουργώντας ένα νέο πνευματικό και κοινωνικό καταστατικό, όπου η αναφορά δεν έχει να κάνει στον Θεό, στην αγάπη, στην αιωνιότητα, αλλά στο “εγώ”, στην εξουσία, στον παρόντα χρόνο, ωστόσο, μέχρι να έρθει ο Χριστός,

πολλά σημεία έδειχναν ότι ο Θεός είχε τον ρόλο του δικαστή και του τιμωρού. Ο κατακλυσμός του Νώε, τα Σόδομα και τα Γόμορα, η σκλαβιά στην Αίγυπτο, οι δέκα πληγές του Φαραώ, οι δοκιμασίες των Ισραηλιτών στην έρημο, οι ανομβρίες και οι αρρώστιες, οι πόλεμοι και οι ήττες από τους Φιλισταίους, τους Ασύριους, τους Βαβυλωνίους, τους Έλληνες, τους Ρωμαίους και άλλα σημεία δείχνουν ότι ο Θεός άφηνε τον άνθρωπο να δοκιμάζεται και να ηττάται για να τον προσγειώνει στις πραγματικές του δυνατότητες, που έχουν να κάνουν με την πρόταξη της σχέσης με τον Θεό και την αγάπη ως προτεραιότητα. Δεν είναι ο Θεός όμως Αυτός που βιώνει την εχθρότητα, αλλά ο άνθρωπος. Ο Θεός παιδαγωγεί, αλλά δεν μισεί. Δεν δέχεται τις πράξεις, δεν απορρίπτει όμως τον άνθρωπο. Όλα πορεύονται στην οδό της ελευθερίας. Ο ίδιος ο άνθρωπος δημιουργεί εχθρούς στον συνάνθρωπο και τον κόσμο και αποκαλεί τα υπόλοιπα τιμωρίες του Θεού, χωρίς αυτό να σημαίνει πως κάποιες δεν είναι. Λείπει η πίστη.

Στην πραγματικότητα, η εχθρότητα είναι ένα σημάδι παιδικότητας, κάποτε και εφηβείας του ανθρώπου. Μοιάζουμε με εκείνους τους εφήβους που θέλουν τα πάντα δικά τους, ζητούνε, με τρόπο συχνά χειριστικό, από τους γονείς τους να τους ικανοποιούν κάθε επιθυμία τους και, όταν αυτό δεν συμβαίνει, βγάζουν θυμό, οργή, αποδοκιμασία, πικρία. Η εχθρότητα είναι ένα σημάδι ανωριμότητας, διότι νιώθουμε τον άλλον αντίπαλό μας, επειδή δεν είναι όπως τον θέλουμε. Ταυτόχρονα, η εχθρότητα είναι και ένα σημάδι ότι στον κόσμο υπάρχει το κακό. Μπορεί να μην έχει αυθυπόσταση και να έρχεται ως η κατάσταση που πρέπει να καλύψει το κενό του αγαθού. Μπορεί να είναι αποτέλεσμα επιλογής μας. Μπορεί να

είναι σημείο του διαβόλου, του κοσμοκράτορος του αιώνος τούτου, της πνευματικής ύπαρξης που αποσκοπεί στο να γκρεμίσει τον Θεό από τις καρδιές των ανθρώπων ενσπείροντας αρχικά αμφιβολίες για την αγάπη Του και, στη συνέχεια, ζητώντας από τον άνθρωπο να θεοποιήσει τον εαυτό του. Όμως το κακό γεννά και συντηρεί την εχθρότητα. Διότι η δράση φέρνει αντίδραση, Διότι ο πειρασμός του κατεξουσιασμού του άλλου χρησιμοποιεί κάθε μέσο, τον λόγο, τα όπλα, τους άλλους, τις επιθυμίες, ώστε να γίνει δύναμη που θα επικρατήσει. Το “εγώ” στον θρόνο του.

Στην χριστιανική μας παράδοση όμως αυτός ο τρόπος έχει ηττηθεί οριστικά με την ενανθρώπιση του Υιού και Λόγου του Θεού, με την σταύρωση, την ταφή και την ανάστασή Του. Θεός και άνθρωπος έχουν ξεκινήσει έναν καινούργιο κόσμο, μια Καινή Διαθήκη. Δεν είναι ο Θεός ο εχθρός μας, ούτε ο συνάνθρωπος. Ο καθένας μας γίνεται εχθρός του αληθινού νοήματος της ζωής που έχει να κάνει με την αγάπη, την καταλλαγή, την συνύπαρξη, την ανάσταση και την αιωνιότητα. Έχει να κάνει με την παρουσία του Χριστού στην ζωή μας ή την απουσία Του. Κι όμως. Μέσα στην Εκκλησία και στην ζωή της, ακόμη κι αυτή η εχθρότητα καταβάλλεται. Διότι το μείζον είναι η σωτηρία μας. Δεν είναι η εξουσία. **Δεν είναι ένα όραμα ότι θα φτιάξουμε τον κόσμο όπως εμείς πιστεύουμε, αλλά είναι η σχέση μας με τον Χριστό, η οποία δεν διαιρεί, δεν κομματιάζει, δεν αφήνει κανέναν άνθρωπο εκτός της κοινωνίας, αλλά κρατά την πόρτα ανοιχτή, ακόμη και σε εκείνους που εξακολουθούν να βλέπουν ή να αντιμετωπίζουν τον Θεό ως εχθρό τους.**

Επάνω στον σταυρό, μολονότι εμείς ήμασταν και θα παραμείνουμε αμαρτωλοί, θα αναζητούμε σε μια εφηβική ανωριμότητα να βλέπουμε τον κόσμο στην προοπτική της υποτέλειας των πάντων στο εγώ μας και στην ικανοποίηση των επιθυμιών μας, και αυτό θα γίνεται είτε στιγμιαία είτε και συνεχώς, ο Χριστός μας έσωσε, μας σώζει και μας αποδέχεται. Αρκεί κι εμείς να δούμε τον κόσμο και την ζωή μέσα από την δική Του ματιά. Μέσα από το άνοιγμα των χεριών Του προς πάντες. Μέσα από την συγχώρηση που προσέφερε. Μέσα από την θυσία για τον συνάνθρωπο. Μέσα από την άρνηση κάθε φανατισμού. Διότι κι εμείς, ως οι Ιουδαίοι, εξακολουθούμε να θεωρούμε τον εαυτό μας ως περιούσιο λαό, που έχουμε πάντοτε δίκιο, που τηρούμε ως οι Φαρισαίοι, εντολές και δικαιούμαστε να είμαστε οι πρωτοκράτορες του αιώνος τούτου. Έτσι, δεν διστάζουμε να χωρίσουμε και να κομματιάσουμε, να απορρίψουμε και να αρνηθούμε, όχι συμπεριφορές, αλλά πρόσωπα, όχι ιδέες, αλλά ανθρώπους. Και φτάνουμε να παρακαλούμε τον Θεό να τιμωρήσει τους εχθρούς που έχουμε κατασκευάσει, για να είμαστε εμείς καλά.

Η σωτηρία μας έχει να κάνει με την ακεραιότητά μας. Ως πλήρεις υπάρξεις, σωματοψυχικές, καλούμαστε να αγαπήσουμε, να συγχωρήσουμε, να ενωθούμε, να δούμε την ζωή στην προοπτική της Ανάστασης. Κυρίως, να πιστέψουμε, να εμπιστευθούμε, να αφεθούμε στο θέλημα του Θεού, κάνοντας ό,τι περνά από το χέρι μας για να τηρήσουμε τις δύο μεγάλες εντολές, την αγάπη για Εκείνον και τον πλησίον, και μέσα στην Εκκλησία να μοιραστούμε τις λύπες και τις χαρές μας με όλους. Κι Εκείνος γνωρίζει τα υπόλοιπα.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

PERMANENTLY_REMOVED